

Un oblit ple de gelosies

CARLES GELI

Elfemèrides recents serviren per revalorar a ulls d'avui l'obra de Josep Pla o de Jacint Verdaguer. Josep Maria de Sagarra i de Castellarnau (Barcelona, 1894-1961) encara espera. El 50è aniversari de la seva mort, d'abans d'ahir, tampoc no haurà servit. El catedràtic de filologia catalana de la Universitat Pompeu Fabra i curador de l'obra completa de l'escriptor, Narcís Garolera, segueix sense dividir a l'horitzó ni una sola tesi doctoral sobre l'autor de *Vida privada*. Negociacions de darrera hora des de la conselleria de Cultura intenten que el Teatre Nacional de Catalunya (TNC) programi alguna obra del gran dramaturg, oblidat aquesta temporada. A les llibreries, excepte un estudi d'un nord-americà que sembla talment extraviat, el buit és notable, tret de la flama de l'obra completa que manté Tres i Quatre i que aviat donarà el 20è llibre. Que hagi de ser una editorial valenciana qui publiqui l'obra d'un autor tan barceloní com Sagarra, ja fa pensar. "El fill no va arribar a cap acord amb dues de les editorials més importants de Catalunya i no només va ser per diners", puntualitza Garolera.

L'estudiós, com també fa el periodista Lluís Permanyer a la biografia *Sagarra vist pels seus íntims* (La Campana), parla de "mesquinosa moral" i de "gelosies" per intentar explicar-se l'oblit. Un repàs a alguns episodis de la riquíssima vida de Sagarra ajuden a trobar causes i efectes de l'amnèsia.

>> **"Fuma ros i agafa taxis".** Pell blanquíssima, bastó de luxe; vestits de sastre de firma, generalment anglesos com les sabates; camises i corbates de seda que es canviava cada dia; mitjons comprats de 10 en 10; classes d'esgrima; jugador de bridge, pòquer i ruleta; un fix a la terrassa del Colón, a l'Ateneu o al Gambirinus, amb el seu *picón* preferit o el whisky o el Pernod; tres mesos d'estiuig, dues minyones i el nen, als Jesuïtes... Si Sagarra no s'estava de res i fins que es va enamorar i després casar amb Mercè Devesa tenia un punt d'exhibicionisme snob que segurament era més un mecanisme de defensa d'un tímid que una altra cosa. Venia de família aristocràtica rural i va ser home d'èxit des del principi. Es guanyava molt bé la vida: la seva obra, especialment el teatre, va anar sempre com un tro, tant abans com després de la guerra. "Escribia en català i guanyava di-

ners, això era difícil de perdonar perquè la majoria no podia fer-ho", recorda avui Garolera. És la frase que s'acostuma a atribuir a Pla: "Fuma ros i agafa taxis". Tots els defectes possibles. Comença l'enveja.

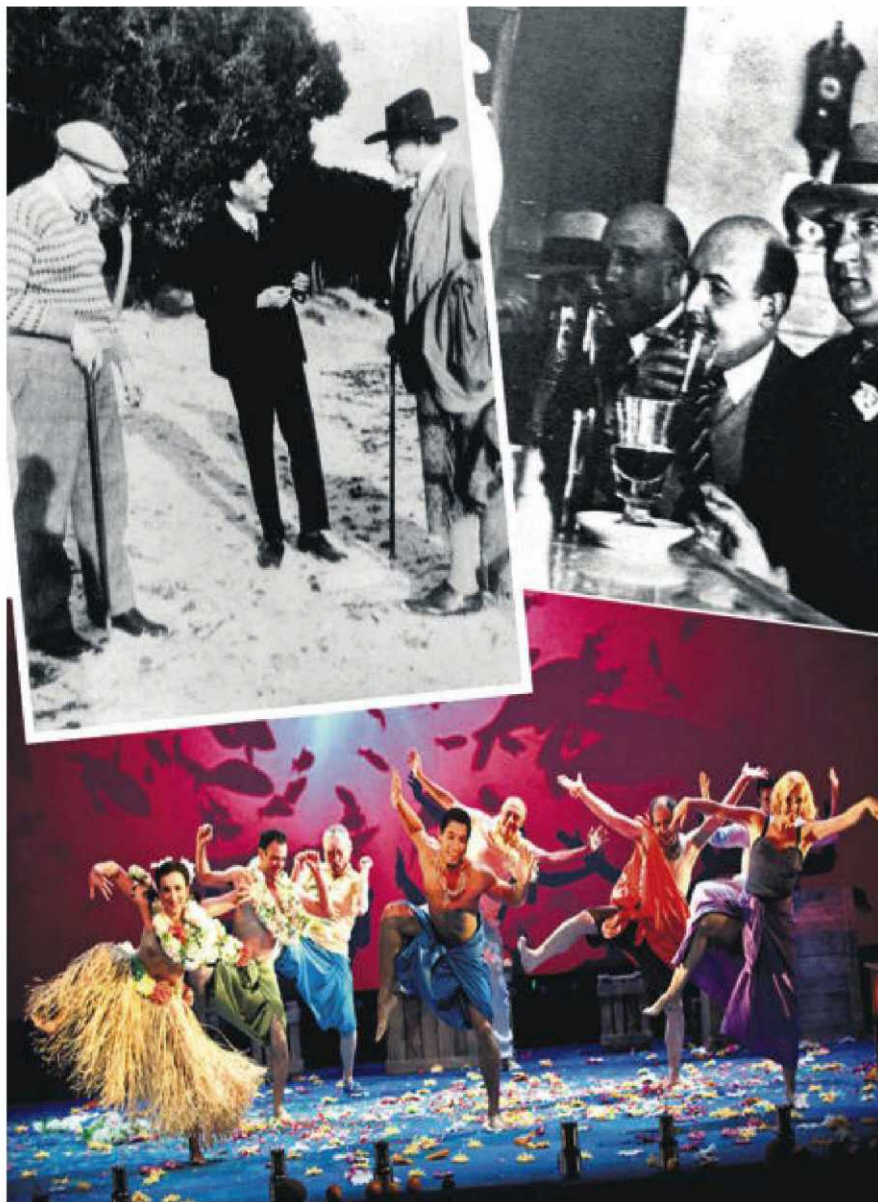
>> **Teatre d'èxit, memòria traïdora.** "Sagarra era molt astut. Com a dramaturg, va aportar el poema dramàtic, síntesi del teatre poètic amb el bo i millor dels Soler, Guimerà, Rusiñol i Iglésias amb el millor també dels Shakespeare, Molière, Valle-Inclán... I hi afegí un polsim de novetat, però sense traspasar la ratlla vermella de la moralitat admesa; tot això, acabat amb un *happy end* fet de penediment i perdó, va fer que el teatre de Sagarra fos ideal per al públic català més acomodatiu". La fórmula l'apunta el doctor en filologia catalana de la Universitat Autònoma de Barcelona Francesc Foguet, que no dubta a assenyalar *L'Hostal de la Glòria* (1931), *El Cafè de la Marina* (1933) i *La Rambla de les floristes* (1935),

com les tres peces majors del teatre sagarrià.

Tots són èxits rotunds, i ho escriu amb una facilitat espantant: *La Rambla de les floristes*, recorda el seu fill Joan de Sagarra, la girba en només quatre nits (la novel·la *Vida privada*, de 1932, en dos mesos). Fins i tot Pla, ja al seu llibre *Coses vistes*, li re-
 crimina que ho fa-

ci tot tan fàcil i de pressa: "En Sagarra fa un drama en tres dies. Acte per dia. Per què no ho fa en quatre?" Consell o envejós retret? En qualsevol cas, Sagarra també va ensopegar, a finals dels anys 40, amb obres com *La fortuna de Silvia* (1947) o *Galatea* (1948), més modernes i existencialistes. "Tornat de l'exili, Sagarra serà captiu de la seva fórmula i del seu seguidor. Entre la dictadura i la degradació del teatre comercial, el públic no està preparat per experiments i per això ell torna al poema dramàtic més demodé. Una llàstima: hauria pogut ser un dramaturg de primera fila en el teatre universal, però, per mandra, desidia, estratègia o negoci, va fer el que li reclamava el públic". Permanyer apunta: la botiga del seu teatre, ve a dir, és l'única que li permet viure durant el primer franquisme, en no poder sortir-se'n amb els llibres i el periodisme. No podia fer experiments.

En qualsevol cas, Sagarra monopolitza el fervor del públic i aquesta popularitat es tradueix en èxit i diners. I això feia mal a gent com Carles Riba, més elitista i mi-

Portada del llibre *Memories*, publicat el 1954.

noritari, que la passava magra. Aquesta remor es va anar filtrant al seu cercle. I a crítiques influents com Joan Triadú i Joaquim Molas. I, en la cadena, l'efecte arribarà a "generacions de professors deformats per la universitat que ja no difonen Sagarra: això explica la seva minsa presència avui a instituts i universitats i, en conseqüència, a les llibreries", diu Garolera.

L'estocada final arriba el 1954, quan Sagarra es treu de la butxaca (en només set mesos!) un dels llibres cabdals de la narrativa catalana de tots els temps: *Les Memories* (1954). Quedava dinamitat l'estatu quo literari català del moment. "Això no s'ho esperava ningú—diu Garolera—perquè Sagarra estava encaixant en els versets i el teatre. Tinc la hipòtesi que aquest llibre, elogiat sense reserves arreu, és el que obliga Pla a fer el do de pit, que es tradueix en el *Quadern Gris* de 1966".

>> **Catalanista o franquista?** "Sí, la qüestió política també havia de sortir i se'l considera, per alguns actes, un home poc catalanista", resumeix Garolera. No tot

és tan clar. Els anys 30 col·laborarà a les campanyes electorals de la Lliga de Francesc Cambó; i per la República, milita a ERC. Per la guerra civil, es dedicarà a salvar gent de la voràgine roja; des d'una germana monja a ajudar a amagar al periodista Josep Maria Planes. Els anarquistes de la CNT-FAI el buscaran i haurà de fugir de Catalunya. A l'exili viurà les dues cares de la moneda: mentre la Generalitat, via Josep Tarradellas i Joan Puig i Ferrater, li facilita diners i mitjançant els seus contactes aconseguirà passar-se mesos en un viatge de nuvis pels mars del Sud (d'on sorgiran *La ruta blava* i *Entre l'Equador i els tròpics*), els seus germans es van desentendre d'ell a l'hora de tornar el 1940. Va ser Carles Sentís i un nebot de l'escriptor capità franquista els que, gràcies a l'esforç reclutador de la seva dona, va aconseguir que pogués tornar a Catalunya.

El seu retorn el 1940 era un senyal d'esperança i d'exemple. Se'l veurà a sessions clandestines de l'Institut d'Estudis Catalans i a la Comissió Abat Oliva per a l'entronització de la mare de Déu

de Montserrat. O, com ha descobert més recentment Garolera, deixarà caure versos contra l'estraperlo, els traïdors o els afusellaments al llarguissim (16.000 versos, 25 mesos de feina) *El poema de Montserrat*, que seran censurats.

Cansat de retrets i forçat parcialment per les necessitats econòmiques, Sagarra anirà deixant la resistència política catalanista i acabarà essent nomenat conseller de la Sociedad General de Autores, que l'obligarà a anar molt a Madrid; farà el pregó de les festes de la Mercè en castellà i començarà a col·laborar a la revista *Destino* (1951): els atacs dels seguidors de Riba creixeran. I encara més quan rebí la Gran Cruz de Alfonso X el Sabio (1961) i l'escriptor visiti Franco per donar-li les gràcies. Un darrer atac des de la mateixa *Destino* on col·laborava on es defensava Pla com a gran escriptor que tenia la revista el va fer plegar i pensar-se de marxar a Roma, que la malaltia i posterior mort avortà.

>> **Traduir per menjar.** "Cambó ens ha enredat a tots", deia Sagarra als de casa a partir de

A dalt a l'esquerra, Sagarra, Josep Pla i el comte de Keyserling a Formentor; amb Pla, Francesc Pujols i Antoni López, al centre. A la dreta, a Espot, Pallars Sobirà, el 1960. A baix, dos muntatges de les seves obres: *La ruta blava* i *Galatea*.

1945. Es referia al tema polític, és clar, però l'industrial i polític havia fet molt per ell. D'entrada, des de 1935, li pagava la traducció de la *Divina Comèdia* de Dant. "No és una versió erudita, sinó una obra poètica", argumentava ja a l'inici el traductor preveient, segurament, les crítiques que rebria, malgrat tenir gairebé tot el diccionari Fabra al cap i dominar més de 600 noms d'espècies d'aus. Acabat aquest suport vindria, el 1942, la traducció de les obres dramàtiques de Shakespeare, que en aquest cas pagaria Fèlix Millet. Sagarra, sempre, aconseguia mecenes, un altre element de discòrdia entre l'intel·lectualitat catalana i ell.

>> **L'obra i l'esperança.** A la Biblioteca de Catalunya està en procés de catalogació un poema circumstancial, inèdit, adquirit fa poques setmanes, que el poeta, el gener de 1932, dedicà a un amic seu del Segrià, Josep Maria Fontanals, amb motiu que aquest l'havia convidat a una cacera. "Una matinada freda..." comença l'original, d'un foli, i que fa

il·lusió als responsables del centre perquè "costa trobar coses de Sagarra al mercat d'originals". És una mostra més de l'interès que té l'obra de Sagarra, que desperta entusiasmes com el de Garolera, que treballa en un manuscrit inèdit amb un centenar de sonets, compost per Sagarra als 16 anys i titulat "De l'hort de Mne-mosyne" i que es conserva, a l'Institut del Teatre. Garolera mateix, amb experts com Carme Arnau, Permanyer, Anton Maria Espadaler i Josep Maria Espinàs, participaran a la jornada d'homenatge a Sagarra que el 27 d'octubre tindrà lloc a l'IEC. Allà parlaran del Sagarra etern: el de *La ruta blava*, *Vida privada*, les *Memòries*, l'articulisme, el de *Cançons de rem i de vela...* Fins i tot, Foguet proposa, per si algú vol recuperar alguna cosa, l'estrena de *La màscara* (1925), peça teatral moderna de Sagarra: "Carrega les tintes contra el fariseisme i el cinisme dels especuladors amb els diners i la moral d'altri. És un tema ben vigent, oi?". Per obra, que és el que val, no quedarà. Sagarra, doncs, encara espera.

LA COLUMNA

Sagarra fustigador

Josep Maria Casasús

Periodista i catedràtic a la UPF

Fa 50 anys de la mort de Josep Maria de Sagarra. Dijous vinent el recordarem a l'Institut d'Estudis Catalans (IEC). En fou membre actiu en plena clandestinitat. Sagarra excel·lí en diversos gèneres i registres. Era alhora popular i acadèmic. Fou popular per bona part de la seva poesia, com *El mal caçador* o *Vinyes verdes vora el mar*; per lletres de cançons com el *Romanc de Santa Llúcia* que Emili Vendrell gravà en l'imaginari català; per obres com *La ferida lluminosa* o *L'Hostal de la Glòria*, o pels versos satírics. Fou acadèmic en la seva condició de membre de l'IEC i també en traduir Dant i Shakespeare. Fou també amè i alhora erudit en els retrats d'una època, de la gent i les modes a les *Me-*

Sagarra excel·lí en diversos gèneres i registres. Era alhora popular i acadèmic

mòries i a *Vida privada*, i en la difusió natural i desimbolta, didàctica, del lèxic precís per a identificar el nom de les flors que collia pels prats d'Espòt o de tots els peixos de cap de Creus.

Era ensems tradicional en el seu teatre i modern en els seus articles a *L'aperitiu*, on incorporava la sensibilitat cosmopolita dels cercles inquiets d'entreguerres. Era radicalment urbà en aquesta periodística mundana o en el pròleg a *Les nits de Barcelona*, de Josep Maria Planes, i horacià en els poemes més sensuals.

Els escrits de tota mena de Sagarra podien ser amables però també fustigadors. Era un home del seu temps i del nostre. Alguns dels seus articles són profètics. Ho remarco en l'antologia *Crònica d'un país* que m'acaba de publicar Dèria Editors. Incloc allí una peça publicada per Sagarra a *La Vanguardia* el 1961, poc abans de morir, on lamentava que la burgesia catalana era un cos que creixia massa en pit, abdomen i extremitats, però reduïa i empobria els espais del cervell i del cor. Fou un article revulsiu. A partir dels anys seixanta una part selecta d'aquella burgesia invertí recursos en l'acció cultural i patriòtica fomentant iniciatives editorials, discogràfiques, periodístiques i pedagògiques que contribuïren al redreçament en plena dictadura.

Cataluña

Catalunya rinde homenaje a Sagarra en el 50 aniversario de su muerte

Directorio

- Estudis Catalans Institució Lletres Catalanes
- Universitat Pompeu Fabra Josep Maria Casasús
- Josep Maria Sagarra
- Universitat Barcelona Raffaele Pinto

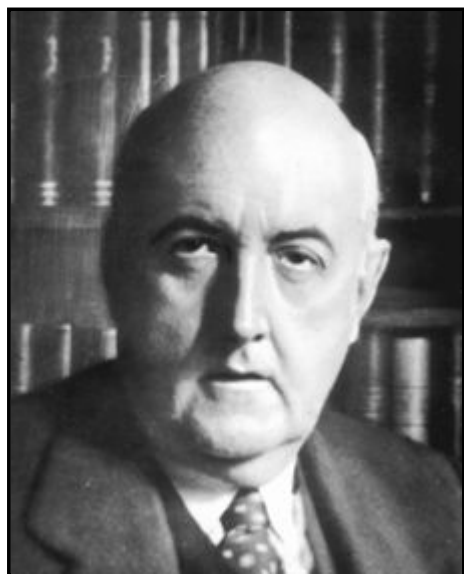

Foto: INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

BARCELONA, 25 Oct. (EUROPA PRESS) -

El Institut d'Estudis Catalans (IEC), la Institució de les Lletres Catalanes (ILC) y otras entidades, preparan homenajes durante las próximas semanas para recordar la figura del escritor Josep Maria de Sagarra, en el 50 aniversario de su muerte.

El IEC celebrará este jueves una jornada de homenaje que contará con las conferencias del periodista y escritor Lluís Permanyer --biógrafo suyo--, el catedrático de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) Josep Maria Casasús, así como dos mesas redondas que analizarán la obra literaria y la faceta articulista de Sagarra.

También participarán en el homenaje el presidente del IEC, Salvador Giner; el profesor de la Universitat de Lleida (UL) Jordi Malé, el de la Universitat de Barcelona (UB) Raffaele Pinto; el catedrático de la UPF Narcís Garolera, y el escritor y articulista Josep Maria Espinàs, entre otros.

Cementiris de Barcelona también recordará al escritor catalán el próximo lunes, coincidiendo con el día de Todos los Santos, mediante una lectura de poemas por parte del actor Lluís Soler con música del cantautor Toni Subirana.

La ILC y la Generalitat de Catalunya celebrarán el homenaje entre el 28 y el 30 de noviembre con unos diálogos que girarán en torno a la obra y la trascendencia de Sagarra.

Sagarra (Barcelona, 5 de marzo de 1894 - 27 de septiembre de 1961) es uno de los escritores más emblemáticos y fecundos de la cultura catalana con obras de teatro como 'El senyor Parramón', 'L'hereu i la forastera' y 'La paraula de foc'.

También destacó por novelas 'Vida privada' --ganadora del Premi Joan Crexells-- y 'Paulina Buxareu', así como por poemas como 'El comte Arnau', 'Entre l'equador i els tròpics' y 'Àncores i estrelles'.

© 2011 Europa Press. Está expresamente prohibida la redistribución y la redifusión de todo o parte de los servicios de Europa Press sin su previo y expreso consentimiento.

Catalunya rinde homenaje a Sagarra en el 50 aniversario de su muerte

Europa Press

27/10/2011 - 4:47

El Institut d'Estudis Catalans (IEC), la Institució de les Lletres Catalanes (ILC) y otras entidades, preparan homenajes durante las próximas semanas para recordar la figura del escritor Josep Maria de Sagarra, en el 50 aniversario de su muerte.

El IEC celebrará este jueves una jornada de homenaje que contará con las conferencias del periodista y escritor Lluís Permanyer --biógrafo suyo--, el catedrático de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) Josep Maria Casasús, así como dos mesas redondas que analizarán la obra literaria y la faceta articulista de Sagarra.

También participarán en el homenaje el presidente del IEC, Salvador Giner; el profesor de la Universitat de Lleida (UL) Jordi Malé, el de la Universitat de Barcelona (UB) Raffaele Pinto; el catedrático de la UPF Narcís Garolera, y el escritor y articulista Josep Maria Espinàs, entre otros.

PUBLICIDAD

- ¡Descubre cómo invertir en opciones con este Manual GRATUITO!

- Opera con Self Bank desde 2,95 € en mercado nacional y con tiempo real gratis.

Anuncios Google

Tumor cerebral maligno

Info sobre nuevos estudios clínicos para el astrocitoma anaplásico.

ClinLife.es/tumor_cerebral_maligno

Ecoprensa S.A. - Todos los derechos reservados | Cloud Hosting en Acens

L'IEC ret avui homenatge a Josep Maria de Sagarra

► L'Institut d'Estudis Catalans ret avui homenatge a l'escriptor Josep Maria de Sagarra, mort fa 50 anys, en una jornada que analitzarà la seva biografia, la seva aportació literària i el seu perfil d'articulista. A la jornada intervenen, entre d'altres, el periodista i escriptor Lluís Permanyer, el catedràtic Josep M. Casasús i el president de l'IEC, Salvador Giner. / Redacció

27.10.2011 - 11.06 h

L'IEC recorda el llegat de Josep Maria de Segarra amb una jornada per commemorar el cinquantenari de la seva mort

Conferències i taules rodones recorden les vessants literària i d'articulista de qui va ser president de la Secció Filològica de l'IEC

ACN · ID 639886

ALTRES FORMATS
DISPONIBLES D'AQUESTA
NOTÍCIA

Barcelona (ACN).- L'Institut d'Estudis Catalans retrà homenatge al llarg d'aquest dijous a l'escriptor Josep Maria de Segarra, expresident de la Secció Filològica de la casa, mort ara fa cinquanta anys. El president de l'IEC, Salvador Giner, ha inaugurat la jornada amb una intervenció inicial que ha donat pas a la primera conferència del dia, a càrrec del periodista i escriptor Lluís Permanyer. Josep Maria Espinàs, Anton Maria Espadaler, Narcís Garolera, Raffaele Pinto i Carme Arnau són alguns dels convidats que en el dia d'avui intervindran en la jornada, ja sigui amb ponències o participant en taules rodones. L'homenatge a Segarra s'inscriu també en la celebració del centenari de la Secció Filològica de l'IEC. Permanyer ha ofert una conferència centrada en la biografia de l'escriptor, plena d'anècdotes de Segarra, algunes compartides, succeïdes tant a casa seva com en els seus viatges a Madrid. Permanyer ha incidit en el caràcter polifacètic de l'escriptor, poeta i també periodista, i també ha destacat aspectes personals de la seva vida, com l'exili a París o "l'exili interior" en tornar a Catalunya, quan Permanyer va tenir ocasió de conèixer-lo.

Fotografia
Àudio

Al migdia se celebrarà una taula rodona que abordarà la faceta literària de Segarra, amb la participació del professor de la Universitat de Lleida, Jordi Malé, la crítica literària Carme Arnau i el professor de la UPF, Miquel Gibert i el professor de la UB Raffaele Pinto.

Ja a la tarda, Josep Maria Casasús pronunciarà una conferència sobre l'articulisme literari de l'escriptor. Finalment, el catedràtic Narcís Garolera moderarà una taula rodona centrada en el Segarra articulista. Participaran en aquest debat Josep Maria Espinàs, Anton Maria Espadaler, Carles Singla i el propi president de l'IEC, Salvador Giner.

Temps de celebracions

L'homenatge a Josep Maria de Segarra s'emmarca en un any de celebracions a l'IEC. Enguany es compleixen cent anys de la creació de la Secció Filològica de l'entitat, a proposta del president Carles Prat de la Riba. Els primers membres d'aquesta secció van ser personatges il·lustres com Pompeu Fabra, Àngel Guimerà o Joan Maragall. Més endavant va ser el mateix Josep Maria de Segarra qui encapçalava la secció com a president.

El 2011 serà el primer de tres anys de celebracions, doncs l'any vinent també es commemorarà el centenari de la creació del Diccionari general de la llengua catalana Pompeu Fabra i, el 2013, el del primer referent normatiu de tots els territoris de parla catalana: les 'Normes ortogràfiques' de l'Institut d'Estudis Catalans.

[Afegeix](#)
[Descarrega](#)
[Comparteix](#)
[Imprimeix](#)
[Envia](#)
[Errors](#)

ETIQUETES D'AQUESTA NOTÍCIA

Secció/Subsecció:

[Cultura/Lletres](#)

Territori:

[Catalunya](#)

Paraules clau:

[IEC](#), [Segarra](#), [cinquantenari](#), [jornada](#), [homenatge](#)

2010 Intracatalònia, SA | Tots els drets reservats

x
Benvingut, IEC.

LA BORSA O LA VIDA

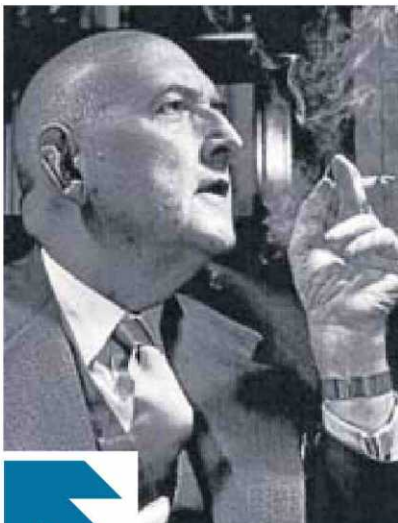

DEMÀ
Albert Om

Xavier Bosch

Un autor total

L'Institut d'Estudis Catalans va dedicar ahir una jornada d'actes a Josep Maria de Sagarra, el nostre escriptor total, amb motiu del cinquantenari de la seva mort. Seria difícil trobar, en cap altra literatura europea, un dramaturg, poeta, novel·lista i articulista que excel·lís en tots els gèneres i que hagués trescat fins a deixar unes obres completes tan extraordinàries. L'aportació de Sagarra, en vers, al teatre, amb els articles de "Cafè, copa i puro" o en novel·les com *Vida privada* constitueix el calidoscopi perfecte del retrat social d'entreguerres i del seu entorn burgès. Les 789 pàgines de les seves *Memòries* són, des de fa temps, l'únic llibre que tinc al damunt de la tauleta de nit i que, sense haver-lo llegit mai d'una tirada, sovint l'obro per aquí o per allà, a l'atzar, deixant que Sagarra em sorprengui amb un passatge, un paisatge o una des-

Sagarra era un "escriptor total". LA CAMPANA

cripció d'algun amic de l'època. M'enamora allò que Josep Maria Casasús en diu "el miniaturisme descriptiu". De totes les seves aportacions (de cronista del benestar a les comèdies per al lluitament de Joan Capri) em quedo, però, amb la seva enorme contribució a la llengua, enriquida a les seves mans, i amb un humor permanent que impregnava la seva actitud vital. El català que emprava Sagarra -vigorós, precís, modern i fluid- és d'una riquesa lèxica insòlita. Llegit avui, la seva qualitat encara és més enyorada.

Agut de mena, Sagarra descarregava tota la mala llet amb versos càustics. En un moment s'inventava tres rimes devastadores. Dels poemes satírics, que ja fa anys va recollir un altre senyor de Barcelona com Lluís Permanyer, em quedo amb aquell que encara hi ha gent que recita. "Hem sopat amb molta gent / i a vegades amb gentussa / però mai tan malament / com als hotels de la Husa".

El poder a la bragueta

Tant se val que els diputats del teu país es peguin. Tant se val que l'euro faci tentines, Itàlia s'ensorri i que el Consell Europeu es reunixi de matina- da per salvar Grècia i tot el que penjava al darrere. El primer ministre italià, com si la crisi no fos cosa seva, torna a ser notícia perquè a Brussel·les, després de donar la mà a la seva homòloga danesa, Helle Thorning-Schmidt, li ha mirat el cul sense cap vergonya. A aquestes altures, per què hauria de dissimular un home que va posar com a ministra d'Igualtat una model de calendari que va rescatar d'un càsting de televisió? Per què hauria d'amagar-se un Berlusconi que va nomenar l'assistent guapa del seu dentista com a consellera regional de la Llombardia? Per què l'home més ric, més poderós i més retocat d'Itàlia, als 75 anys, hauria de captenir-se si està acusat de prostitució de menors i té la certesa que no el podran

Berlusconi és poc diplomàtic. T. CHARLIER / EFE

condemnar? La seva exdona, quan va descobrir-li la relació amb Noemí Letizia, de 17 anys, va dir que en Silvio era un addicte al sexe. Ell ho nega. Admet que els 600.000 euros que va pagar per les 14 *pa-pigirls* eren per fer-li companyia, no per tirar-se-les.

El de Brussel·les no és el seu primer incident diplomàtic. Quan Obama li va presentar la seva dona Michelle, Berlusconi se la va mirar de cap a peus, ben repassada, mentre amb les dues mans feia el gest de "quanta exuberància". Umberto Eco diu que "el problema no és Silvio Berlusconi sinó Itàlia, que l'hi permet". No, ho sento. El que va cremat és ell. Les dones italianes s'han manifestat diverses vegades contra el "masclisme decadent" i ja n'hi ha 100.000 d'adherides a la campanya "Dones ofeses pel PM". Potser el que convindria és que en aquestes manifestacions hi anessin més homes en comptes d'envejar-li les festes *bunga-bunga*.